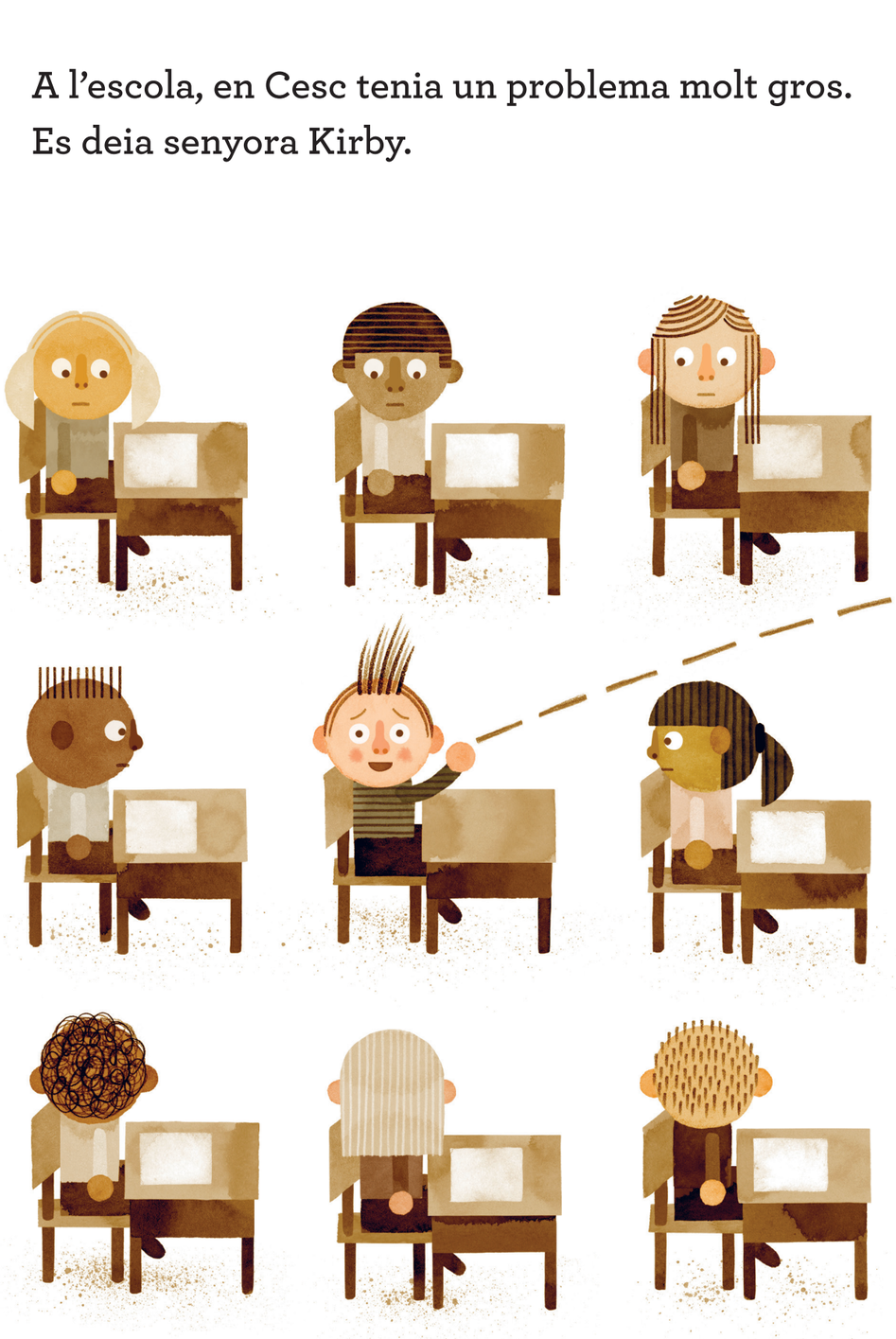
A l'escola, en Cesc tenia un problema molt gros.
Es deia senyora Kirby.

La senyora Kirby trepitjava fort i no s'aturava per res.

La senyora Kirby bramava.

La senyora Kirby era un monstre.

En Cesc passava totes les estones lliures al parc,
on intentava oblidar els problemes amb la mestra.

Però un dissabte al matí, quan anava cap al seu lloc
preferit, en Cesc es va endur una sorpresa terrible.

En Cesc volia fugir corrents!
Volia amagar-se!
Però sabia que, si ho feia,
després encara seria pitjor.

Francesc, aquí no cal que aixequis la mà per parlar.

Què volies dir?
Li volia dir: «Hola, senyora Kirby».
Hola, Francesc.

M'agrada aquest barret enorme que porta, senyora Kirby.
Gràcies, Francesc.

Senyora Kirby, de debò que se'm fa MOLT estrany veure-la fora de l'escola.
A mi també.

Hi va haver un silenci incòmode.
I llavors una ràfega de vent ho va canviar tot.

Oh, Cesc,
ets el meu heroi!

Quac!

Quac!

Quac!

Quac!

Quac!

Quac!

Quac!

Quac!